

ΠΑΡΘΕΝΟΓΕΝΕΣΗ

Κυριολεκτική ή συμβολική ; Ας αναλογιστούμε μια φάτνη ζώων έχοντας στο κέντρο της μια βρεφική ξύλινη κούνια που νανουρίζει ένα χαριτωμένο μωράκι, την πανέμορφη μητέρα του στο πλάι καθιστή να το κοιτά τρυφερά και ακριβώς πίσω της όρθιος, σαν προστάτης, ένας αξιοσέβαστος άνδρας να χαμογελά ευτυχισμένος. Μπροστά στην είσοδο της φάτνης, μερικοί βοσκοί στριμώχνονται να δούν το νεογέννητο βρέφος. Από πάνω, στον νυχτερινό ουρανό, ένα αστέρι λούζει με το φως του όλη την σκηνή...

Αυθόρμητα ο νους μας συνδέει αυτή την εικόνα με την γέννηση του Ιησού Χριστού και την μητέρα του Μαρία, που τον έφερε στο κόσμο μη έχοντας ποτέ στη ζωή της γνωρίσει άνδρα. Δηλαδή, με άμωμο σύλληψη. Ένας σπουδαίος και ξεχωριστός άνδρας, που δίδαξε και ενέπνευσε εκατομμύρια ανθρώπους έως και δύο χιλιάδες χρόνια μετά την ενσάρκωσή του στη γη, συλλήφθηκε και γεννήθηκε από θαύμα. Ήταν όμως ο μοναδικός;...

Όλοι όσοι πέρασαν στην ιστορία ως φωτισμένοι πνευματικοί δάσκαλοι ή ως ιδρυτές και λυτρωτές του έθνους τους, μοιράζονται μεταξύ τους κάποια κοινά χαρακτηριστικά της θρυλικής (ή και μυθικής) ζωής τους, που τους κάνουν ιδιαίτερα ξεχωριστούς, έως θεϊκούς. Η αγάπη και ο θαυμασμός του κόσμου, τυλίγει αυτούς τους ιδιαίτερους ανθρώπους με συμβολισμούς που 'σφραγίζουν' κατά κάποιο τρόπο την ταυτότητά τους ώστε να είναι πλέον αναγνωρίσιμοι για τη μοναδικότητα και την 'ουράνια' προέλευση τους.

Από αρχαιότατων χρόνων, η θεϊκή σύλληψη ή/και παρθενογένεση, είναι ένα από αυτά τα χαρακτηριστικά. Ειδικά η ελληνική μυθολογία, βρίθει από μύθους παρθενογένεσης ή/και ενώσεις θνητών με Θεούς, και ο άνθρωπος που γεννιόνταν κατ' αυτόν τον τρόπο, ήταν πάντα ξεχωριστός. Η μητέρα του Μεγάλου Αλεξάνδρου, η Ολυμπία, λέγεται ότι συνέλαβε από κεραυνό του Δία, πριν ακόμα παντρευτεί τον Φίλιππο. Για τον Ασκληπιό και τον Πλάτωνα λέγεται ότι πατέρας τους υπήρξε ο Απόλλωνας. Ο Δίας ενώθηκε ως χρυσή βροχή με την παρθένα Δανάη η οποία κατόπιν γέννησε τον ήρωα Περσέα. Ο Διόνυσος είναι γιός της παρθένας Σήμελης την οποία γονιμοποίησε ο Δίας με κεραυνό.

Η Ρώμη συνέχισε την 'παράδοση' αναφέροντας για τον Ρωμαίο Αυτοκράτορα Αύγουστο ότι η παρθένα μητέρα του συνέλαβε από τον ίδιο τον Απόλλωνα ενώ είχε αποκοιμηθεί σε ναό του. Και για τον ιδρυτή της Ρώμης, τον Ρωμύλο, ότι προερχόταν

από την ένωση παρθένας ιέρειας της Θεάς Εστίας και του Θεού Άρη. Ούτε η Παλαιά Διαθήκη έμεινε αμέτοχη σ'αυτήν την 'παράδοση'. Στο Βιβλίο της Γένεσης αναφέρεται ότι οι Υιοί των Θεών ενώνονταν με θνητές γυναίκες και απ' αυτές τις ενώσεις γεννιούνταν ήρωες (Γεν. 6:4). Ακόμα και για τον Βιβλικό Νώε αναφέρεται στα χειρόγραφα της Νεκράς Θάλασσας ότι προέρχονταν από την ένωση της θνητής μητέρας του με Άγγελο Θεού.

Όλ'αυτά είναι μια πανάρχαια συνήθεια που εμφανίζεται και πέρα από την ελληνική, την ρωμαϊκή και την εβραϊκή θρησκεία. Ο περσικός Μίθρα πιστεύεται ότι γεννήθηκε από παρθένα που συνέλαβε από τον ίδιο τον Δημιουργό που της παρουσιάστηκε ως υπέρλαμπρο φως. Η μητέρα του Βούδα συνέλαβε στον ύπνο της από τον 'Λευκό Ελέφαντα' (τον Ινδό Θεό Γκανέσα). Ο Κρίσνα γεννήθηκε από παρθένα, το ίδιο και ο Ζαρατούστρας...

Ακόμα και στη μακρινή μας Βόρειο Αμερική συναντάμε θρύλους για παρθενογένητους ηγέτες. Οι Ινδιάνικοι θρύλοι αναφέρουν τον «Μέγα Ειρηνοποιό και Ουράνιο Αγγελιοφόρο» Ντεκαναουίντα (ή αλλιώς Ντεκαναουίντε) που έμελε να ενώσει τις φυλές των Ινδιάνων και να φέρει την ειρήνη ανάμεσά τους. Όπως λέει ο θρύλος, η παρθένα μητέρα του Ντεκαναουίντα είδε σε όνειρο αγγελιοφόρο του Δημιουργού να την πληροφορεί ότι κυφορεί γιό που θα 'φυτέψει το δέντρο της ειρήνης'. Ο Ντεκαναουίντα έμεινε στην ιστορία ως ο άνθρωπος που κατάφερε να ενώσει τις μέχρι τότε εχθρικές μεταξύ τους τέσσερις μεγάλες φυλές των Ινδιάνων.

Η νεότερη ιστορικά αναφορά παρθενογένεσης είναι αυτή του Ιησού. Όμως, αυτή η αναφορά παρουσιάζει μια μικρή διαφοροποίηση συγκριτικά με τις άλλες παραδόσεις: για πρώτη ίσως φορά στην ιστορία των θρησκειών, ο Χριστιανισμός υπεραμύνεται της κυριολεκτικής εκδοχής του γεγονότος, χωρίς ν' αφήνει περιθώρια για οποιαδήποτε άλλη ερμηνεία. Μάλιστα, οι τόσες πολλές αρχαιότερες του Ιησού αναφορές σε Θεϊκή σύλληψη και παρθενογένεση, οδήγησαν τον Ιουστίνο τον Μάρτυρα να δηλώσει το -θρυλικό πλέον- επιχείρημα ότι όλες οι παλαιότερες αναφορές είναι «έργο του διαβόλου, που γνώριζε τον ερχομό του Χριστού και θέλησε να τον μιάσει...»

Είναι άραγε δυνατόν οι μύθοι και οι παραδόσεις της αρχαιότητας να έγιναν τελικά πραγματικότητα στη περίπτωση του Ιησού; Είναι πιθανό να ενσαρκώθηκε ο μύθος και να έγινε ιστορία;

Η ιστορικότητα της γέννησης του Ιησού «...Ο Κύριος δεν θα έλεγε 'ο Πατέρας μου που είναι στους Ουρανούς' (Μτ. 16:17), εάν δεν είχε και άλλο πατέρα, μα θα έλεγε απλά 'ο Πατέρας μου'...». Αυτό το απόσπασμα προέρχεται από γνωστό κείμενο, γνωστό ως το Ευαγγέλιο του Φιλίππου (χρονολογείται κατά τον 2ο αιώνα μ.Χ.). Είναι απορίας άξιο ότι το θαύμα της σύλληψης του Ιησού αναφέρεται μονάχα στα δύο από τα τέσσερα Κανονικά Ευαγγέλια. Αν και πρόκειται για κάτι που δεν θα μπορούσε κανείς να προσπεράσει εύκολα, δύο από τους Ευαγγελιστές το προσπέρασαν. Τα Κατά Μάρκον (που θεωρείται το αρχαιότερο των Ευαγγελίων) και Κατά Ιωάννην Ευαγγέλια φαίνεται να αδιαφορούν για κάτι τόσο σημαντικό όσο η Θεϊκή σύλληψη του Ιησού και η γέννησή του από παρθένα. Γιατί άραγε αυτή η αδιαφορία...;

Εκτός των Ευαγγελίων, τα αρχαιότερα όλων Χριστιανικά χειρόγραφα, οι επιστολές του Αποστόλου Παύλου, επίσης φαίνεται να... αδιαφορούν για το θαύμα της γέννησης του Ιησού. Ο Απόστολος Παύλος δεν κάνει καμία αναφορά στην Θεϊκή του σύλληψη. Αντιθέτως, αναφέρει απλά ότι ο Ιησούς ήταν «γεννημένος από γυναίκα»

(Προς Γαλάτας 4:4) και επίσης ότι «γεννήθηκε κατά σάρκα από το σπέρμα του Δαβίδ» (Προς Ρωμαίους 1:3), πράγμα παράδοξο, μιας και -όπως αναφέρουν τα Ευαγγέλια- η γραμμή που θα μπορούσε να συνδέσει τον Ιησού «κατά σάρκα και σπέρμα» με τον Δαβίδ είναι μόνο μέσω του Ιωσήφ. Δηλαδή, από την μια μεριά έχουμε δύο εκ των τεσσάρων Ευαγγελίων να ισχυρίζονται ότι η συγγενική σχέση του Ιησού με τον Ιωσήφ είναι μονάχα εξ αγχιστείας (αφού παντρεύτηκε την μητέρα του Ιησού κι επομένως είναι πατριός και όχι πατέρας του), κι από την άλλη έχουμε τις Επιστολές να ισχυρίζονται την συγγένεια «κατά σάρκα και σπέρμα» με τον Ιωσήφ και επομένως - συμπερασματικά - βιολογικό πατέρα του Ιησού. Φαίνεται λοιπόν λες και η Καινή Διαθήκη... αυτοαναιρείται σ' αυτό το θέμα.

Μια άποψη των ερευνητών υποστηρίζει ότι τα Κατά Ματθαίον και Κατά Λουκά Ευαγγέλια εσκεμμένα παραποίησαν την ιστορία του Ιησού. Ο λόγος ήταν για να προσαρμοστούν καλύτερα στη προφητεία των Εβραϊκών Γραφών περί ερχομού του Μεσσία. Ένα παράδειγμα είναι ότι τα δύο αυτά Ευαγγέλια αναφέρουν ότι ο Ιησούς γεννήθηκε στην Βηθλεέμ, διότι εκεί ήθελαν οι προφητείες να γεννιέται ο Μεσσίας. Στο Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο όμως αναφέρεται ότι: «...Μερικοί από το πλήθος, λοιπόν, όταν άκουσαν αυτά τα λόγια, έλεγαν: 'Αυτός είναι αληθινά ο προφήτης'. Άλλοι έλεγαν: 'Αυτός είναι ο Χριστός'. Άλλοι όμως έλεγαν: 'Γιατί, μήπως ο Χριστός έρχεται από τη Γαλιλαία; Δεν είπε η Γραφή ότι θα είναι απόγονος του Δαβίδ και ότι ο Χριστός έρχεται από την Βηθλεέμ, το χωριό όπου καταγόταν ο Δαβίδ;' Έγινε λοιπόν σχίσμα μέσα στο πλήθος γι' αυτόν...» (Ιν. 7:41-42). Επομένως αμφισβητείται ακόμα και η γενέτειρα του Ιησού. Βηθλεέμ ή Γαλιλαία; Αν και συνηθίζουμε να λέμε ότι γεννήθηκε στη Βηθλεέμ, τα Ευαγγέλια φαίνεται να διαφωνούν μεταξύ τους.

Όπως επίσης αναφέρεται από τους μελετητές, ένας επιπλέον λόγος για την παραποίηση των κειμένων ήταν για να εξουδετερωθούν οι υπόνοιες περί 'τέκνου γεννημένου στην αμαρτία' που είχαν ξεσπάσει λόγω συγκεκριμένων αποσπασμάτων των Ευαγγελίων. Ένα τέτοιο απόσπασμα είναι το: «...Και η γέννηση του Ιησού Χριστού έγινε κατ' αυτόν τον τρόπο: Όταν μνηστεύτηκε η μητέρα του η Μαρία με τον Ιωσήφ, πριν αυτοί να συνευρεθούν, βρέθηκε να έχει παιδί στην κοιλιά της από το Άγιο Πνεύμα. Και ο Ιωσήφ ο άντρας της, επειδή ήταν δίκαιος και δεν ήθελε να τη διαπομπεύσει, αποφάσισε να την αποδιώξει κρυφά...» (Μτ 1:18-19)

Για την εποχή εκείνη, γυναίκα έγκυος αλλά ανύπαντρη ήταν μεγάλη ντροπή και αμαρτία. Κάπως λοιπόν έπρεπε να δοθεί μια εξήγηση που να αθώνει την Μαρία και να εξυψώνει τον Ιησού. Το Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο όμως μας πληροφορεί ότι οι συνάνθρωποι του Ιησού καθόλου δεν πείστηκαν από την ιστορία της «Θεϊκής σύλληψης» ή απλά δεν την γνώριζαν καν. Αναφορές όπως : «...Είπαν λοιπόν σ' αυτόν: 'Εμείς δεν έχουμε γεννηθεί από πορνεία. Έναν Πατέρα έχουμε: το Θεό'...» (Ιν 8:41) και «...Αποκρίθηκαν και του είπαν: 'Εσύ γεννήθηκες όλος μέσα σε αμαρτίες, κι εσύ διδάσκεις εμάς;'...» (Ιν. 9:34) προδίδουν ότι οι φήμες της εποχής ήθελαν τον Ιησού «γεννημένο στην αμαρτία».

Αρκετά ακόμα παράδοξα εμφανίζονται στα Κατά Ματθαίον και Κατά Λουκά Ευαγγέλια, που μπορούν να ερμηνευτούν μονάχα ως απρόσεκτη παραποίηση της ιστορίας του Ιησού. Όταν, για παράδειγμα, ο Συμεών βλέπει το βρέφος και το αναγνωρίζει ως τον Υιό του Θεού, η Μαρία και ο Ιωσήφ εμφανίζονται κατάπληκτοι λες και δεν γνώριζαν ήδη, από την στιγμή της σύλληψής του, το ποιος ήταν ο γιός τους και την Θεϊκή του προέλευση (Λκ. 2:18). Αργότερα, όταν τον χάνουν και τον βρίσκουν στον Ναό να διδάσκει, μένουν και πάλι έκπληκτοι (Λκ. 2:48-50). Σύμφωνα

με αρκετούς ερευνητές, η παρθενογένεση του Ιησού είναι απλά ένα παράγωγο κακής μετάφρασης των εβραϊκών Γραφών. Κατά την προφητεία του Ησαΐα για τον ερχομό του Μεσσία αναφέρεται ότι «μια παρθένα θα συλλάβει υιό και το όνομά του θα είναι Εμμανουήλ» (Ησ. 7:14). Στο αρχικό όμως κείμενο στην εβραϊκή γραφή, ο Ησαΐας γράφει 'almah' που σημαίνει 'νεαρή γυναίκα' και όχι 'bethulah' που θα σήμαινε 'παρθένος'. Επιπλέον, ο Ησαΐας δεν κάνει καμία αναφορά για θαυματουργή σύλληψη χωρίς συνουσία.

Σημείωση: Σύμφωνα με το εβραϊκό Ταλμούδ και άλλα εβραϊκά χειρόγραφα της εποχής, ο Ιησούς συχνά αποκαλούνταν και 'Ιησούς Μπεν Παντέρα'. Το πώς προέκυψε αυτό ο 'τίτλος' είναι ακόμα ένα θέμα υπό συζήτηση. Μερικοί από τους ερευνητές υποστηρίζουν ότι το 'Παντέρα' πρόκειται απλά για κακή απόδοση από τους Εβραίους της ελληνικής λέξης 'Παρθένος'. Άλλοι ερευνητές στηρίζονται περισσότερο στη λέξη 'Μπεν' η οποία είναι αραβική και χρησιμοποιείται μέχρι και σήμερα από τις αραβόφωνες χώρες στα ονόματα για να διαχωρίσει το όνομα του ατόμου από το όνομα του πατέρα του. Δηλαδή, το 'μπεν' σημαίνει 'του' (π.χ. Δέσποινα του Γεωργίου = Δέσποινα Μπεν Γεωργίου). Όμως, η ανακάλυψη μιας ταφόπλακας στο Bingerbruck της Γερμανίας, που χρονολογείται κατά τον 1ο αιώνα μ.Χ., επιβεβαίωσε -κατά κάποιους ερευνητές- την υπόθεση του ότι ο Ιησούς είχε φυσικό πατέρα. Η ταφόπλακα έφερε το εγχάρακτο μήνυμα : «Τιβέριος Ιούλιος Άμπντες Παντέρα, τοξότης, κάτοικος της Σιδόνης της Φοινίκης». Επιπλέον, ο Ωριγένης είχε γράψει προς τον Κέλσο, περίπου το 178 μ.Χ., πως είχε ακούσει από κάποιον Εβραίο ότι η Μαρία είχε μείνει έγκυος από κάποιον Ρωμαίο στρατιώτη εν ονόματι 'Παντέρας'.

Η θέση των Γνωστικών Συχνά ισχυριζόμαστε ότι πρόκειται για υποβίβαση, έως και ύβρις, το να θεωρούμε τον Ιησού απλό άνθρωπο που έφτασε στην θέωση. Ας σκεφτούμε όμως ότι στην πραγματικότητα αυτό τον εξυψώνει πολύ περισσότερο απ' ότι όταν τον πιστεύουμε ως ενσαρκωμένο Θεό. Διότι το να θαυματουργεί ένας Θεός δεν είναι κάτι το παράδοξο, αλλά κάτι το μάλλον αναμενόμενο. Το να θαυματουργεί όμως ένας άνθρωπος είναι πραγματικά θαυμαστό. Σύμφωνα με κάθε θεοφιλοσοφία του κόσμου, ο σκοπός του ανθρώπου είναι να ελευθερωθεί από την σαρκική φύση του, να απαλλαγεί από τα εγκόσμια πάθη του ώστε να αγγίξει τον Θεό του και να γίνει ένα με Αυτόν. Όλοι οι Μεσσίες του κόσμου αποτέλεσαν το ζωντανό παράδειγμα για τους ανθρώπους και δίδαξαν τον τρόπο ώστε να μπορέσουμε και εμείς να γίνουμε σαν αυτούς. Ο ίδιος ο Ιησούς παρότρυνε τους μαθητές του να είναι ενσάρκωση της διδασκαλίας τους... της διδασκαλίας του Ιησού. Κατά την Γνωστική ερμηνεία της Χριστιανικής διδασκαλίας, ο Ιησούς δίδαξε τον τρόπο ώστε ο κάθε άνθρωπος να γίνει σαν και αυτόν, δηλαδή να γίνει Χριστός. Πως όμως θα ήταν αυτό δυνατόν, εάν ο ίδιος ο Ιησούς δεν είχε γεννηθεί άνθρωπος; Πως θα μπορούσε ένας απλός άνθρωπος να 'συναγωνιστεί' και να φτάσει να ομοιάσει της ενσάρκωσης του ίδιου του Θεού; Ο μόνος τρόπος είναι μονάχα εάν και ο ίδιος ο Ιησούς γεννήθηκε ως απλός άνθρωπος: ο Υιός του Ανθρώπου, που έγινε ο Τέλεια Άνθρωπος, όπως συχνά αναφέρεται. Έτσι, οι Γνωστικοί ερμήνευσαν την ιστορία του Ιησού με τρόπο διαφορετικό απ' αυτόν των Σχολαστικών και κυρίως τα σημεία της ιστορίας που προδίδουν 'Θεϊκή παρέμβαση', όπως το ότι συλλήφθηκε και γεννήθηκε από Παρθένα. Ισχυρίζονταν ότι και τα δύο αυτά γεγονότα μπορούν να ερμηνευτούν και να εξηγηθούν, πολύ πιο λογικά και... γήινα.

Ο συμβολισμός της άμωμου συλλήψεως Όπως προδίδει η ίδια η λέξη, 'άμωμος' σημαίνει 'άμεμπτος' ή 'αναμάρτητος'. Χαρακτηρίζει δηλαδή μια πράξη που δεν επιδέχεται μομφή και που δεν μπορεί να είναι αμαρτία. Αξίζει σ' αυτό το σημείο να αναρωτηθούμε εάν η συνουσία είναι πράξη 'αμαρτωλή', κι αν είναι, τότε ποιος ο ρόλος του ιερού μυστηρίου του γάμου;

Στο Κατά Φίλιππον Γνωστικό Ευαγγέλιο αναφέρεται: «Πράγματι, ο γάμος είναι ένα Μυστήριο γι' αυτούς που έχουν παντρευτεί. Εάν υπάρχει κάποια κρυφή αρετή στην μιαρή συνουσία, πόση ακόμη υπάρχει στο ιερό γαμήλιο μυστήριο! Δεν είναι σαρκικός, μα αγνός. Δεν ανήκει στο πάθος, μα στην θέληση. Δεν ανήκει στο σκοτάδι ή στη νύχτα, μα στην ημέρα και στο φως». Κατά το ιερό Μυστήριο του γάμου, το ζευγάρι ευλογείται και ενώνεται νόμιμα στα 'μάτια' της κοινωνίας και του Θεού. Όπως διδάσκει και η Ορθόδοξη Εκκλησία, η ένωση του άνδρα με την γυναίκα μετά το μυστήριο του γάμου είναι τριπλά ευλογημένος και ότι μετατρέπει την βιολογική ένωση σε ευλογημένη σχέση.

'Άμωμος' ή αλλιώς 'άμεμπτος' και ευλογημένη λοιπόν η συνουσία που ακολουθεί του ιερού μυστηρίου του γάμου. Όμως, όπως μας διδάσκουν τα Ευαγγέλια, η σύλληψη του Ιησού έγινε προτού η μητέρα του Μαρία συνέλθει σε γάμο.

Εξ' ου άλλωστε και η κατακραυγή των συμπολιτών του Ιησού προς αυτόν, όταν τον έλεγαν «γεννημένο μέσα στις αμαρτίες» επειδή συλλήφθηκε έξω από τον γάμο.

Εδώ, παρουσιάζεται η πρώτη (εκ των πολλών) διχογνωμία στα διδάγματα μεταξύ Γνωστικών και Σχολαστικών Χριστιανών. Κατά μια έννοια που αρκετές φιλοσοφίες ενστερνίζονται (μεταξύ των οποίων και κάποια Χριστιανικά Γνωστικά ρεύματα) η άμωμος σύλληψη είναι πάντα ξεκάθαρα συμβολική και έχει σκοπό να τονίσει την ειλικρινή και αγνή αγάπη που ένωνε τους γονείς του εκάστοτε Μεσσία, δηλαδή την αγάπη απαλλαγμένη από τα σαρκικά πάθη. Διότι, όπως αναφέρεται, από μια ένωση άνδρα-γυναίκας που αισθάνονται ειλικρινή και άδολη αγάπη ο ένας για τον άλλο, συλλαμβάνεται ένα πλάσμα ξεχωριστό. Δηλαδή με απλά λόγια, γίνεται διαχωρισμός του σεξ από τον έρωτα.

Ενδιαφέρον προκαλεί το ότι δεν γίνεται καμία αναφορά για το εάν η θεάρεστη ένωση είναι κατόπιν του μυστηρίου του γάμου ή όχι. Η ίδια η πράξη είναι αυτή που θα καθορίσει την ιερότητα ή μη της ένωσης. Το σεξ είναι μονάχα σαρκικό, ενώ ο έρωτας είναι Θεϊός διότι το ζευγάρι εκφράζεται με αγάπη κι επομένως ενώνεται όχι μόνο σαρκικά, αλλά και πνευματικά και ψυχικά. Επομένως, ο καρπός αυτής της ένωσης έχει εξ' αρχής την εύνοια του Θεού... είναι Θεϊκός.

Ας αναλογιστούμε την σπουδαιότητα της ύπαρξης του Ιησού, του Υιού του Θεού, εάν αυτή κατακρίνει όλα τα ωφέλιμα φυσικά ένστικτα που μας εμφύσησε ο ίδιος ο Θεός. Τι θα ήμασταν χωρίς την δημιουργική δύναμη του έρωτα;

Η Παρθένα Μητέρα των Πάντων Η συμβολική έννοια της 'Παρθένας Μητέρας' από αρχαιότατων χρόνων σχετίζεται άμεσα με τον αστερισμό της Παρθένου, που η μυθολογία συνδέει με την Παρθένα 'Μεγάλη Μητέρα και Βασίλισσα του Ουρανού'. Περαιτέρω, οι αρχαιότεροι πολιτισμοί συνδύαζαν τον αστερισμό της Παρθένου με τον θερισμό και -κατ' επέκταση- με τον άρτο. Γι' αυτό συχνά ο αστερισμός της Παρθένου αναπαρίσταται ως μια νεαρή όμορφη κοπέλα που κρατά ένα στάχυ. Είναι η Μητέρα-Τροφός που φροντίζει και θρέφει τον άνθρωπο.

Ο αστρολογικός οίκος της Παρθένου συχνά αναφέρεται και ως ο 'οίκος του άρτου'. Σ' αυτό το σημείο μπορεί να μας προκαλέσει εντύπωση ο τόπος γέννησης του Ιησού.

Όπως αναφέρεται στα δύο από τα τέσσερα Ευαγγέλια, ο Ιησούς γεννήθηκε σε ένα χωριουδάκι της Ιουδαίας ονόματι 'Βηθλεέμ' (Λκ.2:4-6, Μτ.2:1). 'Βηθλεέμ' στα εβραϊκά σημαίνει 'οίκος του άρτου' ('beth' = οίκος και 'lehem' = άρτος).

Η Παρθένος Μητέρα όμως, σε σχεδόν όλες τις αρχαιότερες θρησκείες, δεν είναι μονάχα η Μητέρα Γη. Είναι η Παρθένος Μητέρα Γη που ενώνεται με τον Πατέρα Ουρανό και δημιουργούν ζωή. Κι επειδή χωρίς τον Ήλιο δεν μπορεί να υπάρξει ζωή, η Μητέρα Γη 'γεννά' τον ζωοδότη Θεό Ήλιο.

Έλλειψη θηλυκού... έλλειψη ισορροπίας «...Κάποιοι λένε πως 'η Μαρία συνέλαβε από το Άγιο Πνεύμα'. Κάνουν λάθος. Δεν ξέρουν τι λένε. Πότε μια γυναίκα συνέλαβε από γυναίκα ;...». Αυτό το απόσπασμα προέρχεται από γνωστικό κείμενο, γνωστό ως το Ευαγγέλιο του Φιλίππου (χρονολογείται κατά τον 2ο αιώνα μ.Χ.).

Η Χριστιανική θρησκεία στηρίζει την πίστη της στην μια ομοούσια Αγία Τριάδα: Πατήρ, Υιός και Άγιο Πνεύμα. Φαινομενικά, το θηλυκό στοιχείο φαίνεται ν' απουσιάζει κι έτσι παρουσιάζεται μια ανισορροπία στη φυσική κατάσταση των πραγμάτων που από αρχαιοτάτων χρόνων συμβολιζόταν με την Ιερή Τριάδα 'Πατέρας-Μητέρα-Υιός'.

Στον Εβραϊσμό παρατηρούμε την απουσία του θηλυκού. Ο εβραϊσμός είναι μια καθαρά πατριαρχική θρησκεία η οποία αντικατοπτρίζει τέλεια την τότε εβραϊκή κοινωνία. Οι Εβραίοι δεν ήταν έτοιμοι να δεχτούν το θηλυκό ως ισάξιο του αρσενικού. Έτσι, παρουσιάζεται το πρόβλημα στην αντιστοιχία της Αγίας Τριάδας. Από την μια υπάρχει η ανάγκη της παρουσίας του Θηλυκού για την αρμονία της Τριάδας, από την άλλη όμως κοινωνικά ο τότε κόσμος δεν ήταν έτοιμος για κάτι τέτοιο.

Όπως είναι ευρέως γνωστό, το Άγιο Πνεύμα συμβολίζεται ως μια λευκή περιστέρα. Το σύμβολο όμως αυτό συναντούμε από πολύ νωρίτερα του Χριστιανισμού, ακόμα και του Εβραϊσμού. Πρόκειται για ένα ιδιαίτερα αγαπημένο σύμβολο της Μεγάλης Μητέρας των αρχαιότερων θρησκειών, όπως κι αν αυτή ονομάζεται στην εκάστοτε θρησκεία. Στη γειτονική μας Αίγυπτο, κατά την αρχαιότητα η λευκή περιστέρα συνδέονταν και με το Δέντρο της Ζωής. Στην αρχαία ελληνική θρησκεία η λευκή περιστέρα είναι σύμβολο της Αφροδίτης, Θεάς του Έρωτα και της Αγάπης. Είναι επίσης σύμβολο της Αθηνάς, Θεάς της Γνώσης και της Σοφίας. Μάλιστα, μια λευκή περιστέρα που μεταφέρει ένα κλαδί ελιάς στο στόμα της, εμφανίζεται στην αρχαία ελληνική θρησκεία ως σύμβολο αναγέννησης. Σε ακόμα παλαιότερη του Ολυμπισμού θρησκεία και συγκεκριμένα στην αρχαία Μινωική θρησκεία, η λευκή περιστέρα υπήρξε σύμβολο της Μητέρας Γης.

Ανέκαθεν λοιπόν η λευκή περιστέρα συμβόλιζε την αγνότητα, την σοφία, την αγάπη και ήταν άρρηκτα συνδεδεμένη με την θηλυκότητα και την μητρότητα. Εντύπωση προκαλεί επίσης ότι ένα από τα (λιγότερο γνωστά) σύμβολα του Χριστιανισμού είναι μια λευκή περιστέρα που κάθεται πάνω σ' ένα ραβδί, υποδηλώνοντας τον Ιωσήφ (ραβδί) και την παρθένα σύζυγό του (περιστέρα). Κάτι που φυσικά υποδεικνύει στην σχέση της περιστεράς με την Μαρία... Την Μεγάλη Μητέρα.

Η εξύψωση του Αγίου Πνεύματος ως ισάξιου του Υιού και του Πατέρα, έγινε με την σύνοδο της Κωνσταντινουπόλεως το 381 μ.Χ.

Η γέννηση του Ήλιου Όπως όλοι γνωρίζουμε, μέσα σε ένα ηλιακό έτος έχουμε δύο ηλιοστάσια και δύο ισημερίες. Σύμφωνα με το Γρηγοριανό ημερολόγιο που πλέον ακολουθούμε, την 20η ή 21η Ιουνίου (ανάλογα το έτος) έχουμε την μεγαλύτερη ημέρα του έτους (θερινό ηλιοστάσιο) και την 21η ή 22η Δεκεμβρίου (ανάλογα το

έτος) έχουμε την μεγαλύτερη νύχτα του έτους (χειμερινό ηλιοστάσιο). Την 20η ή 21η Μαρτίου (ανάλογα το έτος) έχουμε την εαρινή ισημερία και την 22η ή 23η Σεπτεμβρίου (ανάλογα το έτος) έχουμε την φθινοπωρινή ισημερία. Για χιλιάδες χρόνια ο άνθρωπος γιόρταζε τα ηλιοστάσια και τις ισημερίες με πολυήμερες εκδηλώσεις και ιεραουργίες. Σ' όλες τις θρησκείες του κόσμου, ιδιαίτερα τις αρχαιότερες, αυτές οι ημέρες συνδέονται με τις γεννήσεις, τους θανάτους και αναγεννήσεις των ηλιακών θεοτήτων.

Ειδικά το χειμερινό ηλιοστάσιο, σηματοδοτούσε την γέννηση ή αναγέννηση της ηλιακής θεότητας και ο εορτασμός διαρκούσε από τρεις έως και πέντε μέρες. Ο Ήλιος 'πεθαίνει' με το χειμερινό ηλιοστάσιο και 'ξαναγεννιέται' σε τρεις ημέρες. Αστρονομικά, αυτό που συμβαίνει είναι ότι ο Ήλιος, από το θερινό ηλιοστάσιο έως το χειμερινό ηλιοστάσιο, στο βόρειο ημισφαίριο της γης ανατέλλει κάθε μέρα μια μοίρα πιο βόρεια και η τοξοειδής πορεία του από την ανατολή στη δύση γίνεται όλο και πιο μικρή. Με το χειμερινό ηλιοστάσιο και για τις τρεις μέρες που ακολουθούν, ο Ήλιος σταματά την πορεία του προς τον Βορρά. Τρεις μέρες μετά το χειμερινό ηλιοστάσιο και μέχρι το θερινό ηλιοστάσιο, ο Ήλιος ξεκινά ν' ανατέλλει κατά μια μοίρα πιο νότια κάθε μέρα και η τοξοειδής πορεία του από την ανατολή στη δύση γίνεται όλο και πιο μεγάλη. Αυτήν την αλλαγή στην πορεία του Ήλιου γιόρταζαν κατά το χειμερινό ηλιοστάσιο οι αρχαίοι Έλληνες, καλωσορίζοντας τον ηλιακό Θεό Απόλλωνα που... 'επέστρεφε από την Υπερβορεία'. Ο 'αδελφός λαός' μας, οι αρχαίοι Αιγύπτιοι, γιόρταζαν τρεις μέρες μετά το χειμερινό ηλιοστάσιο την γέννηση του ηλιακού Θεού Ώρου, από την Παρθένα μητέρα του Ίσιδα. Οι Πέρσες την ίδια ημέρα γιόρταζαν την γέννηση του Μίθρα... και η λίστα των ηλιακών θεοτήτων που 'γεννήθηκαν' τρεις μέρες μετά το χειμερινό ηλιοστάσιο, συνεχίζει στα βάθη των αιώνων.

Ο Ιουστίνος ο Μάρτυρας, απευθυνόμενος στους Εθνικούς, είπε ότι «όταν λέμε ότι ο Ιησούς ο Χριστός ο δάσκαλός μας προήλθε χωρίς σεξουαλική επαφή, σταυρώθηκε και πέθανε και αναστήθηκε και ανελήφθη στους Ουρανούς, δεν προτείνουμε τίποτε το διαφορετικό απ' αυτά που πιστεύετε για τους Υιούς του Θεού». Και πράγματι, η γέννηση του Ιησού εορτάζεται τρεις μέρες μετά το χειμερινό ηλιοστάσιο, η ανάστασή του εορτάζεται λίγες μέρες μετά την εαρινή ισημερία (που πλέον οι μέρες είναι μεγαλύτερες από τις νύχτες) και ανάληψή του στους Ουρανούς εορτάζεται λίγες μέρες πριν το θερινό ηλιοστάσιο, όπου είναι ο ολοκληρωτικός 'θρίαμβος' του Ήλιου, με την μεγαλύτερη μέρα του έτους. Άλλωστε, τι πιο ταιριαστό σύμβολο για τον Ιησού, πέραν του ίδιου του λαμπερού ζωοδότη Ήλιου, που χωρίς αυτόν δεν μπορεί να υπάρξει ζωή...;

Όντας πλέον η ανθρωπότητα στον 21ο αιώνα, έχοντας την γνώση τουλάχιστο δέκα χιλιετιών και μια επιστήμη στην υπηρεσία της που την πληροφορεί ακόμα και το τι συμβαίνει σε μακρινούς γαλαξίες, φαντάζει ίσως αφελές να πιστεύουμε ακόμα στην πιθανότητα ιστορικής ακρίβειας για πράγματα όπως η άμωμος σύλληψη και η παρθενο-γένεση. Η Γνωστική ερμηνεία των γεγονότων στην ιστορία του Ιησού είναι σαφώς πιο ταιριαστή για τον σύγχρονο 'επιστήμονα' άνθρωπο και οπωσδήποτε έχει να μας προσφέρει διδάγματα εξίσου σπουδαία.

Προτού όμως βιαστούμε να επιλέξουμε την Γνωστική ερμηνεία ως πιο 'προσγειωμένη' και 'επιστημονικά αποδεκτή', ας αναλογιστούμε ότι ακόμα και η πολυαγαπημένη μας επιστήμη τις τελευταίες δεκαετίες ανακαλύπτει πράγματα που μέχρι πρόσφατα δεν μπορούσε καν να συλλάβει ο νους μας. Πράγματα που αποδεικνύουν ότι τελικά τίποτα δεν γνωρίζει όρια και τα πάντα είναι πιθανά και δυνατά.

Κάποιοι από εμάς επιλέγουμε να πιστέψουμε στην άνω σύλληψη ως κυριολεκτικό γεγονός. Άλλοι προτιμούμε την πιο λογική και φιλοσοφική οδό της συμβολικής ερμηνείας. Η επιλογή είναι θέμα πίστης. Και η πίστη δεν μπορεί ούτε πρέπει να γνωρίζει όρια.

πηγή : www.artofwise.gr

Πηγές :

- Παλαιά & Καινή Διαθήκη.
- Κατά Θωμά και Κατά Φίλιππον Γνωστικά Ευαγγέλια.
- 'Τα Άστρα και οι Μύθοι τους - Εισαγωγή στην Ουρανογραφία', Στράτος Θεοδοσίου & Μάνος Δανέζης.
- 'Λεξικό Συμβόλων', Τζ. Κούπερ.
- 'Ο Άνθρωπος και τα Σύμβολά του', σύλληψη και εκτέλεση Κάρλ Γιούνγκ.
- 'Ιησούς, οι Μαρτυρίες', Ian Wilson.
- 'Esoteric Philosophy of Love and Marriage', Dion Fortune.
- 'Dekanahwideh', Paul A. W. Wallace.
- 'Believe it or not', Nicholas D. Kristof, New York Times, 2003.
- 'The Virgin Birth Of Jesus: Fact or fable?', B.A. Robinson.
- 'Myths surrounding Jesus' birth', R.C. Symes.
- 'Krishna Born of a Virgin', Acharya S.
- 'Moon Mary: Queen of Heaven', Acharya S.
- 'The Virgin Birth Doctrine', Jocelyn Rhys.
- 'Jesus in the Rabbinic Traditions', Sam Shamoun.
- 'Jesus in the Mishnah and the Talmud', Dr. Robert A. Morey.